

In de tweede plaats is sprake van schending van Verordening (EEG) nr. 4064/89: aan de voorwaarden voor een verbod van de concentratie Bertelsmann/Kirch/Premiere/DF1/DSF is niet voldaan, omdat de concentratie geen wijziging van de marktverhoudingen zou teweegbrengen. Voorts is de concentratie met BetaDigital eveneens ten onrechte verboden en is ook het verbod van de concentratie met Beta-Research niet gerechtvaardigd. Dit verbod is bovendien niet overeenkomstig artikel 190 van het EG-Verdrag met redenen omkleed.

In de derde plaats stelt verzoekster, dat verweerster, zodra de partijen bij de concentratie zich bereid hadden verklaard verbintenissen op zich te nemen waardoor zowel op het gebied van de techniek als op dat van de programmarechten de concurrentie voor derden mogelijk was gemaakt en bevorderd, haar verzet tegen de concentratie had moeten opgeven.

Beroep, op 2 augustus 1998 ingesteld door C. Bochu tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-123/98)

(98/C 312/44)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 2 augustus 1998 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door C. Bochu, wonende te Brussel, vertegenwoordigd door J.-N. Louis, V. Leclercq, A. Tornel en F. Parmentier, advocaten te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij Fiduciaire Myson Sàrl, Rue de Cessange 30.

Verzoeker concludeert dat het het Gerecht behage:

- het besluit van de Commissie om hem aan te stellen als ambtenaar op proef, nietig te verklaren voorzover hij daarbij wordt ingedeeld in rang A 7, eerste salaristrap,
- verweerster te verwijzen in de kosten, met inbegrip van de kosten van verweer in de precontentieuze procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoeker is een voormalig tijdelijk functionaris van rang B 3, die is geslaagd voor intern vergelijkend onderzoek COM/A/16/93 en in deze categorie is aangesteld. Hij komt op tegen het besluit van het tot aanstelling bevoegde gezag om hem in te delen in de eerste salaristrap van rang A 7.

Hij merkt vooraf op, dat de considerans van het bestreden besluit verwijst naar de artikelen 1, 2, 4, 29, 30, 31, 32 en 34 van het ambtenarenstatuut. Het besluit verwijst dus niet formeel naar artikel 46, derde alinea, van het ambtenarenstatuut, dat als enige bepaling van toepassing is op ambtenaren die in een hogere categorie worden aangesteld nadat zij zijn geslaagd voor een vergelijkend onderzoek. Zijns inziens heeft de Commissie dus ofwel deze bepaling

toegepast, zodat zij de redenen voor die toepassing op verzoeker moet vermelden, nu hij als voormalig tijdelijk functionaris voor het eerst tot het ambtenarenkorps is toegetreden, ofwel de artikelen 31 en 32 van het ambtenarenstatuut, zodat zij moet aangeven waarom zij weigert rekening te houden met de beroepservaring van nagenoeg 13 jaar die verzoeker vóór zijn aanstelling als ambtenaar heeft verworven.

Tot staving van zijn vordering voert verzoeker de volgende middelen aan:

- Schending van de artikelen 4, 7, 31 en 32 van het ambtenarenstatuut, voorzover artikel 32 volgens de Gemeenschapsrechtspraak de situatie regelt van het personeelslid dat na een aanwervingsprocedure voor het eerst in het ambtenarenkorps van de Gemeenschap wordt opgenomen. Artikel 46 van het ambtenarenstatuut, op grond waarvan het bestreden besluit lijkt te zijn vastgesteld, regelt daarentegen de bevordering van personeelsleden van de Gemeenschap die reeds ambtenaar zijn.
- Schending van de motiveringsplicht van artikel 25 van het ambtenarenstatuut. Motivering is in casu te meer noodzakelijk, nu de procedure voor de aanwerving voor het litigieuze ambt aanvankelijk openstond voor ambtenaren van rang A 4, en verweerster aldus impliciet heeft erkend, dat de specifieke behoeften van het betrokken ambt de aanwerving van een ambtenaar in die rang rechtvaardigden.

Ten slotte stelt verzoeker een kennelijke beoordelingsfout, schending van de zorgplicht en van de beginselen van goed beheer en behoorlijk bestuur. Dienaangaande stelt hij, dat noch het indelingscomité noch DG IX op enig moment in de procedure contact heeft opgenomen met DG XI om inlichtingen in te winnen over de specifieke behoeften van de dienst, zodat het tot aanstelling bevoegde gezag niet beschikte over enige informatie op grond waarvan het kon onderzoeken of de specifieke behoeften van de dienst de aanwerving van verzoeker in een andere dan de aanvangs-rang vereisten. Bovendien heeft het tot aanstelling bevoegde gezag geen rekening gehouden met verzoekers postuniversitaire beroepservaring van meer dan zeven jaar en met het niveau van de taken die hem binnen de Commissie waren toevertrouwd.

Beroep, op 2 augustus 1998 ingesteld door C. Politi tegen Europese Stichting voor opleiding

(Zaak T-124/98)

(98/C 312/45)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 2 augustus 1998 beroep ingesteld tegen Europese Stichting voor opleiding door C. Politi, wonende te Turijn, vertegenwoordigd door J.-N. Louis, A. Tornel en F. Parmentier, advocaten te Brussel, domicilie

gekozen hebbende te Luxemburg bij Fiduciaire Myson Sàrl, Rue de Cessange 30.

Verzoeker concludeert dat het het Gerecht behage:

- het besluit om de overeenkomst waarbij hij als tijdelijk functionaris bij de Europese Stichting voor opleiding is aangesteld niet te verlengen, nietig te verklaren,
- voor zoveel nodig, het besluit tot vaststelling van zijn beoordelingsrapport voor de periode 1995-1997 nietig te verklaren,
- verweerster in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoeker, een tijdelijk functionaris bij de Europese Stichting voor opleiding, komt op tegen de weigering om de overeenkomst waarbij hij als tijdelijk functionaris is aangesteld, te verlengen.

Tot staving van zijn vordering stelt hij allereerst een kennelijke beoordelingsfout. Hij betoogt dienaangaande, dat zijn beoordelingsrapport onvolledig is en derhalve niet getrouw weergeeft welke werkzaamheden hij tijdens de duur van de overeenkomst heeft verricht. Verzoeker laakt inzonderheid, dat de talrijke werkzaamheden die hij heeft verricht in het kader van het MEDA-programma niet naar waarde zijn geschat, en de fout die het gevolg is van de vermelding „onvoldoende” in de rubriek betreffende taken inzake het beheer van financiële en andere middelen, terwijl hem geen enkele dergelijke taak was toevertrouwd. Het tot het aangaan van de overeenkomst bevoegde gezag heeft dus op grond van een ondeugdelijke beoordeling besloten de overeenkomst met verzoeker niet te verlengen.

In de tweede plaats is het bestreden besluit ontoereikend gemotiveerd, zodat de Gemeenschapsrechter de gegrondheid ervan niet kan beoordelen.

Beroep, op 2 augustus 1998 ingesteld door L. Veron tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-125/98)

(98/C 312/46)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 2 augustus 1998 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door L. Veron, wonende te Brussel, vertegenwoordigd door J.-N. Louis, V. Leclercq, A. Tornel en F. Parmentier, advocaten te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij Fiduciaire Myson Sàrl, Rue de Cessange 30.

Verzoeker concludeert dat het het Gerecht behage:

- het besluit om op zijn salaris 160 750 BEF „kosten van vervoer/dienstreizen (FO)” in te houden, nietig te verklaren,
- de Commissie te veroordelen tot betaling van het ten onrechte ingehouden bedrag, vermeerderd met rente van 8 % 's jaars sinds de dag van de inhouding tot de dag van betaling,
- verweerster in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoeker komt op tegen de weigering van het tot aanstelling bevoegde gezag om voor hemzelf en zijn gezin de vliegtuigtickets Brussel-Los Angeles via Londen in businessklasse te betalen overeenkomstig de reisopdracht die was ondertekend door zijn chef, de directeur-generaal van DG XXIII, en door de directeur-generaal Personeelszaken en algemeen beheer als ordonnateur. Deze weigering is met name gebaseerd op de overwegingen, dat krachtens de „regeling voor fellowships”, die restrictiever is dan de bepalingen van het ambtenarenstatuut inzake dienstreizen, de reizen moeten worden georganiseerd op grond van het goedkoopste beschikbare tarief, en dat de Commissie slechts voor één kind het ticket kan betalen. Volgens verweerster kunnen de bepalingen inzake klassieke dienstreizen niet zonder meer worden toegepast op „fellowships”, waarvoor een bijzondere regeling is vastgesteld.

Tot staving van zijn vordering stelt verzoeker allereerst, dat de bijzondere regeling voor dienstreizen met betrekking tot „fellowships”, een eenvoudige administratieve beslissing, onwettig is wegens schending van artikel 11 en volgende van bijlage VII bij het ambtenarenstatuut en van artikel 3 van de gids voor dienstreizen. Dienaangaande stelt hij subsidiair, dat de door het tot aanstelling bevoegde gezag aangevoerde administratieve bepalingen hem niet verplichten om in de goedkoopste klasse te reizen, maar enkel om zich het goedkoopste ticket aan te schaffen voor de klasse waarin hij mag reizen.

Voorts stelt verzoeker, dat hij volgens de Gemeenschapsrechtspraak erop mocht vertrouwen dat de reisopdracht wettig was, en dat hij dus een gewettigd vertrouwen mocht hebben dat alle bepalingen daarvan zouden worden gehandhaafd. Hij moet dan ook worden geacht een gewettigd vertrouwen te hebben in de regelmatigheid van alle geviseerde bepalingen van de reisopdracht. Subsidiair stelt verzoeker dat, indien de reisopdracht op onwettige wijze was vastgesteld, de Commissie haar niet binnen een redelijke termijn heeft ingetrokken.

Ten slotte stelt verzoeker een kennelijke beoordelingsfout en schending van het beginsel van gelijke behandeling en van het recht op handhaving van de eenheid van het gezin.